

Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2007 r. — Las Marismas de Lebrija przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawa T-260/07)

(2007/C 211/98)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Las Marismas de Lebrija S. Coop. And. (Sewilla, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat L. Ortiz Blanco)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej i Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- wydanie wyroku uwzględniającego niniejszą skargę o odszkodowanie, wniesioną na podstawie art. 288 WE, i zasądającego skarżącej odszkodowanie od Rady i Komisji jako dłużników solidarnych w wysokości ogółem 1 575 122 EUR;
- obciążenie pozwanych instytucji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są takie same jak w sprawie T-217/07 Las Palmeras przeciwko Radzie i Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2007 r. — Komisja przeciwko Banca di Roma

(Sprawa T-261/07)

(2007/C 211/99)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: adwokat A. Colabianchi oraz F. Amato i M. Wilderspin)

Strona pozwana: Banca di Roma

Żądania strony skarżącej

- nakazanie SpA Banca di Roma z siedzibą we Włoszech, Rzym (00144), Viale Umberto Tupini nr 180, reprezentowanej przez aktualnego przedstawiciela prawnego, realizacji na rzecz Komisji Europejskiej przejętej gwarancji bankowej z dnia 28 października 1989 r.;
- w konsekwencji nakazanie SpA Banca di Roma z siedzibą we Włoszech, Rzym (00144), Viale Umberto Tupini nr 180, reprezentowanej przez aktualnego przedstawiciela prawnego, zapłaty na rzecz Komisji Europejskiej z siedzibą w Belgii, Bruksela (1039), Rue de la Loi nr 200, kwoty 412 607,41 euro wraz z odsetkami w wysokości 94,37 euro dziennie od dnia 30 grudnia 2006 r. do chwili zapłaty lub innej kwoty ustalonej zgodnie z zasadą słuszności;
- obciążenie SpA Banca di Roma z siedzibą we Włoszech, Rzym (00144), Viale Umberto Tupini nr 180, reprezentowanej przez aktualnego przedstawiciela prawnego, kosztami postępowania włącznie z kosztami Komisji.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga wniesiona została zgodnie z art. 238 WE na podstawie klauzuli arbitrażowej zawartej w gwarancji wystawionej przez Banco di Roma (obecnie Banca di Roma) w dniu 29 października 1989 r. na rzecz Komisji.

Decyzją C(89) 1241 z dnia 2 sierpnia 1989 r. ⁽¹⁾ Komisja nałożyła kary pieniężne na czternastu producentów siatek zbrojeniowych zgrzewanych, m in. na Ferriere Nord SpA, z powodu udziału w porozumieniach i uzgodnionych praktykach naruszających art. 85 (obecnie art. 81) ust. 1 traktatu WE. Na Ferriere Nord nałożona została grzywna w wysokości 320 000 ECU.

Zgodnie z art. 4 Ferriere Nord miała zapłacić grzywnę w ciągu trzech miesięcy od doręczenia decyzji, z zastrzeżeniem możliwości wystawienia gwarancji bankowej pokrywającej cały dług składający się z kwoty głównej i odsetek.

Ferriere Nord przekazała Komisji listem poleconym z dnia 30 października 1989 r., które wpłynęło w dniu 7 listopada 1989 r., pismo z dnia 26 października 1989 r., w którym Banco di Roma (obecnie Banca di Roma) — oddział Udine, Włochy, wystawił na rzecz Komisji gwarancję zapłaty zarówno grzywny w wysokości 320 000 ECU, jak również odsetek liczonych od dnia 15 listopada 1989 r. do chwili ostatecznej zapłaty.

Sąd wyrokiem z dnia 27 września 2006 r. w sprawie T-153/04 ⁽²⁾ orzekł, że „uprawnienie Komisji do wykonania decyzji w sprawie siatek zbrojeniowych zgrzewanych” zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 2988/74 jest przedawnione (pkt 53 i 58 tego wyroku).

Zdaniem skarżącej wyrok ten nie ma jednak wpływu na wystawioną przez Banca di Roma gwarancję, ponieważ Banca di Roma ze względu na autonomiczność tej gwarancji zgodnie z prawem włoskim (które znajduje zastosowanie do tych okoliczności) jest zobowiązane do realizacji gwarancji na zwykłe żądanie Komisji i nie może przy tym podnosić przeciwko niej zarzutów, które ewentualnie mogłaby podnosić Ferriere Nord.

⁽¹⁾ Dz.U. L 260, str. 1.

⁽²⁾ Dotychczas nieopublikowany w Zbiorze.

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2007 r. — Litwa przeciwko Komisji

(Sprawa T-262/07)

(2007/C 211/100)

Język postępowania: litewski

Strony

Strona skarżąca: Republika Litewska (przedstawiciele: D. Kriaučiūnas i E. Matulionytė)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 4 maja 2007 r. [notyfikowanej jako dokument nr C(2007) 1979] ⁽¹⁾ lub, tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności tej decyzji w takim zakresie w jakim zaadresowana jest ona do Republiki Litewskiej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżona decyzja określa ilości produktów rolnych w swobodnym obrocie w nowych państwach członkowskich w dniu przystąpienia przekraczające ilości, które można uznać za normalne zapasy na dzień 1 maja 2004 r., oraz kwoty, którymi należy obciążyć nowe państwa członkowskie ze względu na koszty eliminacji tych ilości.

Skarżąca uważa, iż zaskarżona decyzja jest sprzeczna z prawem. Na poparcie swej skargi podnosi ona cztery zarzuty.

1. Brak kompetencji

Skarżąca twierdzi, że ust. 4 rozdziału 4 załącznika IV do Aktu Przystąpienia nie przyznaje Komisji kompetencji do zobowiązania państw członkowskich do dokonywania wpłat do budżetu, które miałyby charakter kar; a zwłaszcza wtedy, gdy nie wykażała ona rzeczywistego charakteru kosztów poniesionych przez

Wspólnotę w celu eliminacji nadwyżki zapasów. Skarżąca podnosi zresztą, że Komisja pozwoliła na upływanie terminu trzech lat przewidzianego w art. 41 Aktu Przystąpienia na podjęcie decyzji na mocy tego przepisu, który jako jedyny mógłby stanowić podstawę prawną dla zaskarżonej decyzji.

2. Naruszenie prawa wspólnotowego

Naruszenie zasady pewności prawa: zaskarżona decyzja narusza zasadę pewności prawa gdyż metodologia i kryteria obliczania zapasów nie były znane w momencie określenia istniejących zapasów w czasie przystąpienia, co pozwoliłoby państwu członkowskim na zapobieżenie pojawieniu się nadwyżki zapasów lub też na ich eliminację na koszt podmiotu, który zapasy zgromadził. Ponadto, w stosunku do art. 4 rozporządzenia nr 1972/2003, na podstawie którego państwa członkowskie kontrolują gromadzenie nadwyżek zapasów, zaskarżona decyzja ustanowiła inne kryteria oraz rozszerzyła listę danych produktów.

Naruszenie zasady niedyskryminacji: w przeciwieństwie do rozporządzenia Komisji (WE) nr 144/97 w sprawie nadwyżki zapasów produktów rolnych w Austrii, Szwecji i Finlandii, zaskarżona decyzja rozpatruje nie tylko produkty, które podlegają refundacjom wywozowym lub środkom interwencyjnym ale także zapasy innych produktów. Zasada niedyskryminacji została również naruszona poprzez poddanie różnych sytuacji nowych państw członkowskich takiemu samemu traktowaniu oraz poprzez nieuzasadnione nieuwzględnienie specyficznych okoliczności, w których zapasy się nagromadziły.

Naruszenie zasad dobrej administracji i przejrzystości: zaskarżona decyzja nie ujawnia w sposób wyczerpujący kryteriów obliczania wpłat a co więcej kryteria te podlegają ciągłym zmianom. Poza tym, chociaż państwa członkowskie same dokonały oceny zapasów zgodnie z uregulowaniami wspólnotowymi, Komisja dokonała nowej oceny tych samych zapasów, na podstawie swych własnych kryteriów, nie wyjaśniając dlaczego ocena państw członkowskich miałaby być niewłaściwa oraz jej nie kwestionując.

Naruszenie postanowień Aktu Przystąpienia: po pierwsze decyzja nie stanowi właściwego środka dla osiągnięcia celów eliminacji nadwyżek zapasów przewidzianej w ust. 2 rozdziału 4 załącznika IV do Aktu Przystąpienia w szczególności ponieważ nie próbowano nawet powiązać w zaskarżonej decyzji nałożonych kar z kosztami eliminacji zapasów faktycznie poniesionymi przez Wspólnotę. Po drugie, decyzja została przyjęta po upływie terminu trzech lat od daty przystąpienia przewidzianego w art. 41 Aktu Przystąpienia, podczas których Komisja mogła przyjąć środki przejściowe.

3. Brak uzasadnienia

Według skarżącej zaskarżona decyzja nie jest należyście uzasadniona a jest wręcz całkowicie pozbawiona uzasadnienia. W szczególności nie wskazuje ona, że z powodu eliminacji rzekomej nadwyżki zapasów Wspólnota faktycznie poniosła wydatki (i w jakiej wysokości), które powinny być pokryte przez państwa członkowskie.